

TẬP THƠ TẶNG

Donate

TỰA

Đọc xong “Tặng” của nhà thơ Nguyễn Phước Lộc tôi liên tưởng đến một dòng sông nhỏ giữa trưa hè nắng gắt.

Dòng sông xanh nhỏ lững lờ trôi, mang trên mình những hương hoa cỏ thơm, thơ của đồng nội, có những hoa cỏ theo cơn gió mạnh lia cành và bay theo dòng nước trong xanh.

Trong bài “Tình Quê”, Phước Lộc đã để xen lẫn trong ước mơ của mình về một quê hương yêu dấu, đẹp đẽ là “những điều u uất nặng chìm sông sâu”, có lẽ trong đời Lộc có một điều gì đó chưa nói được thành lời, chưa trọn vẹn như mơ ước.

Càng đọc thơ Phước Lộc, tôi thấy Lộc một con người đa dạng vừa mơ mộng vừa thực tế như một nhà toán học chứ không như một tiến sĩ công nghệ thông tin, vừa đa tình vừa không phải... Thơ Lộc cũng có đủ những khát vọng tuổi thơ, những tình yêu vụng dại nồng nàn, những ước mơ cháy bỏng và một điều gì đó không hiện thực... Không sao, cuộc đời vốn buồn nhiều hơn vui mà Lộc!

Thơ Lộc cũng có tình mẹ con, thầy trò, bè bạn và tình yêu đôi lứa, tình yêu quê hương với những trang sử ít nhiều Lộc cũng mang trong mình khí phách hào hùng của những tráng sĩ thời xưa.

*“Tình sâu không nói bằng lời
Mà trong ánh mắt nụ cười cho nhau”*

Mong rằng thơ Nguyễn Phước Lộc cũng như cuộc đời của mình, luôn may mắn, may mắn như cái tên mà Lộc đang mang đi.

“Của tặng không bằng cách tặng”. Đây cũng là một cách tặng tế nhị của Lộc đến với độc giả và tùy cách “nhận” của mỗi người. Có lẽ chỉ với đôi điều đó thôi cũng đủ đánh thức bạn tri âm với những chia sẻ tự đáy lòng mình.

Saigon, tháng 3/2008

Nhà báo Nguyễn Công Thụ - bút hiệu Thụ Nhân

◊◊◊

LỜI TÂM SỰ

Yêu thơ từ bé, đến nay mười bốn năm mới có được tập thơ xem như là người yêu đầu tiên để thương để nhớ, tôi cũng không hi vọng có được người yêu kế, một lần kỷ niệm – giữ mãi mãi

tình – không mong cái giá. Không phải là nhà thơ hay nghệ sĩ, tôi như một người đang đi chợ trông thấy vườn hoa bên đường, dừng chân đứng ngắm rồi đắm say hương sắc, mê trong chốc lát, tất nhiên rồi phải tỉnh để đi tiếp trọn con đường của mình.

Đây là tập hợp các bài thơ rải rác trong mười bốn năm viết thơ khi không khi có nên không có chủ đề, đáng tiếc còn những bài thất lạc do tôi quên hay để vương vãi đâu đó, sau này nếu ai tìm được xin đừng để muối mặn lời yêu trong thơ tôi tan vào biển cả cuộc đời. Vì không chủ đề nên người đọc có thể thấy tạp nham, cúi mong lượng thứ, mở rộng tấm lòng để thơ thoát được nên lời như cậu học trò lần đầu lắp bắp nói tiếng yêu.

Tôi không sắp xếp các bài thơ theo thứ tự thời gian do không muốn có sự chỉnh chu, nếu quá chỉnh chu thì còn gì là thơ. Và mỗi giai đoạn các bài thơ có thể có vị riêng, tôi muốn xóa ranh giới thời gian để trộn chúng vào nhau nhằm dậy men của các vị xúc cảm: nồng, cay, mặn, đắng, ngọt, chua...

Tôi không quan tâm đến giá trị nghệ thuật, tập thơ này chỉ là những kỷ niệm, kỷ niệm một lần yêu thơ, một lần yêu người, một lần vẫn vợ, một lần tâm sự, một lần rung động, một lần cả nghĩ, một lần trăn trở hay một lần... Hầu như mỗi bài thơ đều cảm tác từ một người và tất nhiên tôi dành tặng cho người ấy – họ chính là nguồn cảm xúc hay đúng hơn họ làm ra bài thơ đó, tôi chỉ là người thể hiện lại tình cảm thiêng liêng bằng ngôn từ của riêng mình. Nhưng thơ tồn tại trong lòng người đâu bằng ngôn từ, tình ở ngoài lời – lời chưa tận ý, ngôn từ chỉ là giả tượng. Vì thế tôi lấy tên tập thơ là “Tặng”, tặng mỗi bài cho từng người mà tôi đã và đang yêu quý, và cả tập thơ này, xin dành tặng cho cuộc đời đã mang thơ lại cho tôi.

Cảm ơn đã đọc và cảm tạ những người đã giúp tôi hoàn thành tập thơ này.
<http://tang.locnguyen.net>

Nguyễn Phước Lộc
1993 - 2007

MỤC LỤC

1. TÌNH QUÊ
2. DÂN CA BA MIỀN
3. NHỚ
4. GẶP LẠI
5. QUÁN NHỎ
6. GẶP NGƯỜI
7. MẸ NGỒI GIẶT ÁO CHO TÔI
8. CÂY ĐÀN CỔ TÍCH
9. NGÀY EM VÀO ĐẠI HỌC
10. ĐẤT NƯỚC TÔI
11. THỜI GIAN
12. CHIẾN SĨ BIÊN PHÒNG
13. AI THƯƠNG KIỀU
14. CHÉN RƯỢU TRẮNG TAN

15. HAI MƯƠI BA TUỔI
16. THƠ HỌC TRÒ
17. BÌNH DI
18. NHANH MAI LIÊU TRAI
19. VỚI HÀ NỘI
20. SÔNG HỒNG
21. MÊ KÔNG
22. CÁNH TAY
23. NƯỚC SÔI
24. ĐÔI LỜI VỚI THƠ
25. VỀ MỘT NGƯỜI I
26. VỀ MỘT NGƯỜI II
27. CUỐI TUẦN
28. MƯA & NẮNG
29. TỰ SỰ
30. Ủ
31. TÌNH SAO
32. CỎ XUÂN
33. NHƯ SỢI CHỈ HỒNG
34. NHÀ GIÁO
35. NGƯỜI ĐI
36. PHỐ NHỎ I
37. PHỐ NHỎ II
38. EM ĐỨNG CHO ANH CHỤP TÂM HÌNH
39. HẸN EM CHỤP HÌNH LẦN NỮA
40. LỜI CA EM HÁT
41. ƯỚC GÌ
42. HƯ THỰC
43. SAY
44. THẸN
45. UỐNG RƯỢU VỚI THẦY THƯ VÀ THẦY CỒN
46. KHÚC QUANH
47. MONG MANH
48. TẮM THẮC
49. ĐƯỜNG VỀ
50. CẢM TÁC ĐẶNG DUNG
51. THƯƠNG NGUYỄN DU
52. GIỌNG CƯỜI HÀO SÁNG
53. BẠN TÔI
54. “ĐA HỮU CHẤM CƠM”
55. PHƯỢNG BUỒN

TÌNH QUÊ

(Thương tặng quê hương. Thể hiện: NSUT Hồng Vân)

Quê tôi bên một dòng sông
Phù sa nước ngọt mát lòng ca dao
Đồng xanh lúa hát rạt rào
Tôi xa ngày ấy bận đào có quên
Đường quê bờ dốc chên vênh
Vấp lên ngã xuống mộng mênh lối về
Không là thi sĩ đồng quê
Câu thơ viết vụng gởi về quê tôi
Tình quê hát sáo cả rồi
Không cần tôi nói những lời yêu thương
Bờ tre gốc rạ đêm sương
Lặng im một góc vịnh thường lặng im
Thời gian thoát một cánh chim
Những điều u uẩn nặng chìm sông sâu
Vụn rơi qua mấy nhịp cầu
Là thôi giấc mộng sơ đầu thành không
Sôi dòng nước vẫn xanh trong
Hồn tôi giọt nước nên không thấy gì
Cũng là giọt nước trên mi
Cũng là giọt nước mưa khi nắng về.

Tôi thêm bóng mát chở che
Vòm xanh lá hát giấc hè ngủ quên.

oo◇oo

DÂN CA BA MIỀN

(Thương tặng dân ca. Thể hiện: Nghệ sĩ Bích Ngọc và Ngô Đình Long)

Tôi muốn về Kinh Bắc nghe Quan họ
Cúi đầu em hát cho chàng ơi!
Vang, rền, nèn, nẩy, liền anh liền chị
Cuối thôn rồi bóng nắng ngả hai nơi.

Đất nước mình đây! Ngàn năm vó ngựa
Kiệu vàng khóp bạc em sẽ theo anh.
Xuôi về nam, hoài xuân em hát ⁽¹⁾
Điệu chung tình mặt nước thẹn long lanh.

Tôi lớn lên giữa vành nôi của mẹ
Được làm người để nghe điệu dân ca.
Lời ví dặm gió ngàn trong câu hát
Đất khô cần nước mắt lẫn lời ca.

Điệu theo chồng, Huyền Trân khẽ hát
Tâm tình luyến gởi ở câu ca.
Nàng đi mỗi bước muôn trùng cách
Khắc Chung ơi chờ đợi chờ nhau.
Để ngày sau miền Trung thương nhớ
Nỗi buồn thấm đượm ở thơ ca.
Để ngàn năm nơi miền gió bụi
Người thương người máu đỏ không đau.

Hồ xừ xang xé Huế đẹp vào thơ
Câu hò mái đẩy điệu lý tình tang.
Nhã nhạc còn đây sông Hương núi Ngự
Nhạc là men rượu ướp bài thơ.

Tôi ở miền Nam thương câu vọng cổ
Ngọt ngào chín đỏ đất phù sa.
Đêm xưa nhớ chồng, nàng còn hát mãi ⁽²⁾
Vọng ngàn sau, Lầu Cao bóng ngả xuống tâm tư ⁽³⁾.

Mẹ thương con vào trong câu hát:
“Năm canh chày thức đủ năm canh” ⁽⁴⁾
Để ba mươi năm bé lớn thành người
Năm mươi năm để hiểu hết lời ru của mẹ.
Ai không thương dân ca, câu hò điệu lý
Là vô tình hay quên lãng tình thâm.
Lời dân ca, liền thành châu ngọc
Rớt vào lòng, nặng trĩu trong tim.
Bài rock, rap như là hòn cuội
Rớt vào lòng nghe hẫng như không.

Trăm năm nếu lại làm người ⁽⁵⁾
Tình ơi vẫn nặng cho lời dân ca.

-

(1) Điệu Lý Hoài Xuân.

(2), (3) Bài vọng cổ Dạ Cổ Hoài Lang của nhạc sĩ Cao Văn Lầu.

(4) Bài dân ca Nam bộ “Ru Con”.

(5) Thơ Nguyễn Công Trứ “Kiếp sau xin chớ làm người. Làm cây thông đứng giữa trời mà reo”. Thơ Hồ Dzếnh “Kiếp sau xin nguyện làm người. Để nghe non nước vọng lời mẹ ru”.

◊◊◊◊

NHỚ

Vòm khuya đầy ắp trăng sông
Bãi lau lách sậy nổi buồn lất lay.
Gió rừng – tay nắm bàn tay
Chút êm ái cũ lại... đầy như trăng.

◊

GẶP LẠI

Rồi đó! Thôi em! Lại gặp nhau
Gượng cười thăm hỏi chuyện chi đâu.
Quay lưng ánh mắt chìm phố nhỏ.
Dòng người cuộn cuộn chảy về đâu?

◊

QUÁN NHỎ

Khẽ khàng quán nhỏ lầu cao
Lời em mặn ngọt lạc vào lòng anh.
Đêm qua gió nổi lạnh lòng
Lầu cao quán nhỏ – Em còn nhớ không?

◊

GẶP NGƯỜI

Vẫn biết lòng ta là chỉ một
Thuở này “lỡ hẹn với ca dao”⁽¹⁾.
Biển xa khuất lấp sau hàng đảo
Tình ca một khúc sóng dạt dào.

-

(1) Bài thơ “Lỡ hẹn cùng ca dao” – Thanh Nguyên.

◊

MẸ NGỒI GIẶT ÁO CHO TÔI

(*Thương tặng mẹ. Phổ nhạc và thể hiện: Nghệ sĩ Ngô Đình Long*)

Mẹ ngồi giặt áo cho tôi
Áo bùn lấm láp từ hồi tuổi thơ
Và cho đến tận bây giờ
Tôi còn để mẹ giữa bờ lấm lem.

Mẹ ngồi giặt áo cho tôi
Mồ hôi mẹ thấm ướt lời ca dao
Trong thau sóng bọt tuôn trào
Mẹ còn chìm nổi cần lao đến giờ.

Mẹ ngồi giặt áo cho tôi
Qua năm tháng rộng hè rồi thu sang

Nhà tôi góc nhỏ bên đàng
Mẹ tôi ngồi nép cho làn xe qua.

Mẹ ngồi giặt áo cho tôi
Nắng nôi bóng mẹ không lời thở than
Mẹ tôi cười mỉm dịu dàng:
“Áo còn chưa sạch mẹ càng giặt lâu”.

Từ ngày tôi biết làm thơ
Bài thơ giặt áo đến giờ chưa xong
Trong mơ giấc ngủ nhủ lòng
Bàn tay mẹ giặt không còn rất đau!

◊◊◊◊

CÂY ĐÀN CỔ TÍCH

Ta trở về bên cây đàn cổ tích
Bụi bám đầy tiếng hát hôm xưa
Sáu dây lạnh tay mình ve vuốt mãi
Kỷ niệm nào mỏng mảnh chạm đôi tay.

◊◊◊◊

NGÀY EM VÀO ĐẠI HỌC

(Tặng bé Phương học giỏi.)

Sân trường em đứng đó
Một khoảng trời lặng trôi
Chồi non vừa nhú dậy
Em lại thi xong rồi.

Em sắp vào đại học
Thăm lại ngôi trường xưa
Như thăm người thương cũ
Biết nói sao cho vừa.

Em không còn vụng dại
Người lớn thì chưa đâu
Cuối buổi thời “tám X”
Ổ lưng chừng đại khôn.

Hoa cồng hồng phơn phớt
Vẫn một màu tươi nguyên
Lòng em còn hồ hởi
Bao ước vọng đầu tiên.

Bố mẹ cho hình hài
Tâm hồn và khối óc
Trải bao tháng ngày dài
Thầy cô mài bóng ngọc.

Năm năm ngày trở lại
Bao ước vọng đầu tiên
Đừng tan trong kỷ niệm
Mà hiện hữu nhe em.

◊◊◊◊

ĐẤT NƯỚC TÔI

(Thương tặng đất nước).

Đất nước tôi
Sự vĩ đại nằm trong điều giản dị
Những anh hùng áo vải chân không.
Đất nước tôi
Lung tựa Trường Sơn ưỡn ngực biển Đông
Vị trí rồng thiêng cuộn hội phong vân
Nhưng nửa đời giông tố thổi qua đây.
Và nước mắt kẻ sĩ
Đã nhỏ xuống từng đêm.
Bao nhiêu năm ngọn cờ hồng tung trong gió
Để hôm nay
Điều tươi sáng trong tương lai tươi sáng
Trong nửa đời vô hạn đất nước tôi.

Đất nước tôi
Nửa đêm lời ca chen vó ngựa.
Nguyễn Thiệp ơi! La Sơn còn mãi
Giật mình kẻ sĩ buổi loạn ly.
Lời kinh sử có đốt thành ngọn lửa?
Nấu nồi cơm cho dân tộc tôi
Lời kinh sử có cháy thành ngọn lửa?
Để soi đường cho dân tộc tôi.
Nhưng lời kinh sử vẫn là ngọn lửa
Đốt tâm can kẻ sĩ bao đời. ⁽¹⁾
Phan Bội Châu, Phan Châu Trinh
Trái tim người rực đỏ đến hôm nay.
Để hôm nay
Điện khí hóa, công nghiệp hóa, hiện đại hóa
Không khác gì lời kinh sử thuở xưa.

Đất nước tôi
Kiếm Nguyễn Hoàng bạt dẫy Hoàng Sơn.

Sông Gianh – cọng cỏ lau chở bao điều khát vọng.
Những con người nhiệt huyết
Còn mãi vì nhau.
Đạp núi băng rừng, mở mang bờ cõi
Lưỡi gươm đêm tỏa sáng ánh sao đêm.
Đào Duy Từ mỉm cười nhắm mắt
Tâm huyết một đời có kẻ theo sau.
Đất nước mình còn đẹp nữa phải không!
Đất nước mình còn dài rộng nữa phải không!
Hai chữ hào kiệt lòng người sẽ hiểu
Nhưng tấm lòng sẽ sáng mãi với trăng sao.
Lịch sử công bằng – Thời gian chân chính
Cát bụi thời gian sẽ vùi chôn những điều huyền hoặc, những điều phi nghĩa
Nhưng ngọn đèn lịch sử sẽ soi rọi những bậc anh hùng
Những anh hùng từ nơi làng xóm
Những anh hùng từ nơi vàng son điện ngọc
Họ đều có tình yêu lớn nhất
Là tình yêu đất nước mình.
Lịch sử công bằng lắm
Ta hãy cúi đầu và lắng nghe lịch sử
Kể chuyện đất nước mình.

Đất nước tôi
Có Đặng Dung mài gươm dưới bóng nguyệt.
Đất Quảng Bình, bên dòng Nhật Lệ
Người anh hùng uống nước thuở còn thơ
Với Điện Biên: cờ bay rợp đỏ
Về Quảng Bình: mắm Tréo vẫn còn ngon!
Đất nước tôi
Có Hà thành – rồng bay muôn thuở
Có Sài thành – hòn ngọc viễn đông
Có Tây Nguyên hùng vĩ
Có Cà Mau – mũi chạ A-si-an ⁽²⁾
Có Phú Quốc – nước giàu là đây
Có Cam Ranh – vịnh sâu biển lặng
Có Hạ Long – cảnh đẹp thần tiên
Có Vũng Tàu – tháp sáng cả tương lai
Và dãy miền Trung – nặng gánh đôi đầu.
Vùng Thanh Nghệ lòng người kiên định
Gậy tầm vông cắm vào trang sử
Sinh mệnh mình là cát bụi quê hương.
Đất nước tôi, lòng người một mối.
Tình sâu không nói bằng lời
Mà trong ánh mắt, nụ cười cho nhau.

Đất nước tôi qua năm dài tháng rộng

Chuyện buồn vui giằng xé với thời gian.
Dưới cờ hồng – tương lai bay phấp phới
Dưới cờ hồng – nhiệt huyết mãi không tan.

-

(1) “Nung nấu tâm can vò võ trán. Đau đời có cứu được đời đâu” - Các Vị La Hán Chùa Tây Phương - Huy Cận.
(2) Asean: Hiệp Hội Các Nước Đông Nam Á (Association of South-East Asian Nations).

◊◊◊

THỜI GIAN

Thời gian như cơn gió
Thổi cả người đi xa.
Thời gian ta níu lấy
Kỷ niệm rớt cùng ta.

Một hôm ta thức dậy
Thấy mặt trời đổi thay.
Người xa thành nỗi nhớ
Áo mặc hóa thành mây.

Thời gian như hạt bụi
Lọt vào lòng mắt cay.
Ngọn đèn khuya mờ tỏ
Có một người nằm say.

◊◊◊

CHIẾN SĨ BIÊN PHÒNG

Dang tay trấn giữ miền biên ải
Gió rét kinh hồn cắt thịt da
Quê hương xa dưới vầng trăng tỏ
Gió rét... ơ hờ gió thoảng qua.

◊◊◊

AI THƯƠNG KIỀU

(*Thương tặng Nguyễn Du. Thể hiện: NSUT Hồng Vân*)

Kiều ơi nàng đã đi đâu
Mười mấy năm để đêm thâu đợi nàng
Có người máu nhỏ từng trang
Thương nàng – mấy kẻ được bằng Tố Như?
Chàng Kim gió thoảng tình hờ
Dám đâu rút ruột câu thơ vì nàng

Từ thì mang tiếng anh hùng
Để nàng thị yến gian hùng cười xem
Thúc sinh đón nhược yếu hèn
Nuốt lên nuốt xuống cái thèn thẹn trôi
Tổ Như nước mắt lần rơi
Ăm nằng cuối bến chẳng lời thở than.

Phận người thấp lại cao sang
Quan quyền cộng cỏ bên đàng mà thôi
Sông Lam qua mấy lở bồi
Núi Hồng in rõ thắm đôi nét ngài
Run run bút quỳên chẳng rời
Tổ Như tan cả hình hài chưa nguôi
Khúc đàn Kiều gảy xong rồi
Lấy gì cảm tạ mắt môi của người
Ba trăm năm – một giấc thôi
Tắc lòng nàng có hiểu lời tình si?
Mà thôi nhắc đến làm gì
Tro tàn nắm mộ người đi không về
Còn Kiều nàng vẫn say mê
Trong vần thơ cũ lời thề với Kim
Tiền Đường sóng nổi gió chìm
Sông Lam kia lại lặng im nghìn đời.

Bên thêm gạ ánh trăng trôi
Thương Kiều? Câu hỏi ngang trời ngửa nghiêng.

◊◊◊

CHÉN RƯỢU TRẮNG TÀN

A ha! Trăng lạc rơi vào chén
Một vùng vàng mộng bên Tiêu Tương
Nhớ ai nhỏ lệ tan màu huyết
Vẳng điệu chèo xưa tiếng tiêu thương.

◊◊◊

HAI MƯƠI BA TUỔI

Hai mươi ba tuổi người như trăng mười sáu
Ngày tháng qua khắc khoải đợi mong người.
Đêm trở mình mùi hương nào thoảng lại
Hình bóng người như vệt nắng xa xôi.

Ta vẫn biết thời gian không trở lại

Lá rụng rồi thẳng thốt cả nhành cây.
Điều không nói trở thành đã nói
Em biết rồi. Im lặng để nguôi khuấy.

◊

THƠ HỌC TRÒ

I.

Guốc em khua nhẹ trên đường vắng
Đều đều hơi thở nhịp tim anh.
Tóc em nghịch ngợm đùa trong nắng
Anh làm bướm trắng lượn vờn quanh.

II.

Đơn sơ áo lụa màu trong trắng
Ôm lấy hình thon nét dịu mềm.
Áo em anh gặp bao lần nhỉ?
Trong mơ? Ngoài thực? Vẫn thân quen!

III.

Em cười nhí nhảnh đêm hôm ấy
Kể chuyện cùng ai những chuyện vui.
Ngây thơ có biết rằng anh đã
Khắc mạnh vào tim một nụ cười.

IV.

Hòn anh ngoảnh mặt em không nói.
Bực mình anh giận bỏ đi mau.
Hôm sau mắt bỗng nao dòng lệ.
Lạnh lùng vờ vĩnh để mong nhau.

◊

BÌNH DI

(Tặng niềm tin).

Từ bi Phật dạy còn vang vọng
Chúa bảo lòng người hãy bao dung
Cúi lạy trời cao ba tấc lạy
“Ba ngàn thế giới” ở trong tâm.

Nho gia xem trọng lời trung nghĩa
Sáng cả đất trời thuyết “Chính Danh”
Người ơi đứng giữa trong trời đất
Không thẹn với lòng mới chính danh
Một đời Khổng Tử bao lưu lạc

Trung nghĩa ngài đem để ở đâu?
Bảy nước tình người trong máu lửa
Trung quân lại đặt trước bệ châu!?
Ngón tay giả tướng trắng vành vành
Sắt vàng xiềng xích cũng như nhau
Trung nghĩa lâu son – trung nghĩa rỏm
Trung nghĩa tù mù – rớt vực sâu.

Mặc gia chủ thuyết lời “Kiêm Ái”
Thương người như thể với thương thân
Vốn biết yêu mình – điều dễ hiểu
Yêu người – đâu dễ thể đâu anh!

Chuyện tưởng là không nhưng lại có
Chuyện dường như có lại là không
Cúi lạy trời cao ba nghìn lạy
Mang thuyền bình dị chở tình thương.

◊◊◊◊

NHÀNH MAI LIÊU TRAI

Thoang thoang hương đưa cánh dịu mờ
Mềm như lụa mỏng trắng như mơ
Nụ còn chúm chím hôn e ấp
Thẹn thùng bên lữ với khách thơ

Khách thơ dừng chân ngồi lặng ngắm
Dịu dàng tha thiết với nhánh mai
Mai ơi! Trời lạnh ta lo lắng
Sợ rằng sương nặng cánh tàn phai

Ta lấy tình thơ làm áo ấm
Ấp ủ cho mai đỡ lạnh lòng
Ta đốt tim ta thành ngọn lửa
Cháy hoài cháy mãi những yêu mong.

~~~~~

Tiếng vọng nghìn xưa tự trở về
Lời ai tỏ thẻ giữa đêm khuya
Êm như hơi thở nàng tiên nữ
Ngây ngất cung đàn chợt tỉnh mê

Sương khói từ đâu bỗng tụ về
Kết tinh dòn động bóng hình ai

Tóc thề che khuất vàng trắng khuyết
Áo hồ chưa vương bụi trần ai

Rờn rợn không gian chìm lắng xuống
Lung linh người ngọc hiện dần ra
Bước hồ như khói như mây khói
Hình xuân liễu rũ dáng thon nga

Phiêu diêu ru hồn chốn thiên thai
Dạo bước cùng nàng tay nắm tay
Âm thầm thủ thi nàng khẽ nói:
“Hỡi chàng thi sĩ đa tình ạ!
Lòng em xin gởi trọn chàng đây
Nhưng hỡi ơi đôi tình đôi ngả
Biết nói làm sao những ghen ngào
Chắc hẳn tình ta là gió thoảng
Là cầu ô thước với mưa ngâu”

Ta ngỡ ngác nhìn nàng âu yếm:
“Lời yêu nhau chưa thỏa tâm lòng
Tình ta muôn thuở xuân nồng đượm
Vẹn tiếng đá vàng chữ thủy chung
Nàng ơi! Xin hãy đừng lo ngại
Nắm tay ta dạo bước trời mây
Kìa! Suối chảy cầu vòng muôn sắc
Bình minh lên rực rỡ tháng ngày...”

~~~~~

Chớp lóe rạng trời tan giấc mộng
Mưa phùn hiu hắt nhẹ nhàng rơi
Bên ta khép nép mai đứng lặng
Từng cánh rơi hoài lặng lẽ rơi...

◊◊◊

VỚI HÀ NỘI

Tôi ở miền Nam nước ngập đồng
Mà lòng hoài vọng đất Thăng Long
Trái tim đất nước ngàn năm đập
Tỏa khắp non sông giọt máu hồng.

◊◊◊

SÔNG HỒNG

Sông Hồng xuôi chảy nghìn năm trước
Và đến nghìn sau vẫn sắc hồng
Tinh anh huyết lệ đời dân tộc
Thấm rõ dòng sông một sắc hồng.

◊

MÊ KÔNG

Mê Kông chín khúc vượn ra bể
Chín dòng sữa mẹ ngọt ngào thay
Nuôi lớn cha ông ngày mở cõi
Nôi thuyền bé ngủ buổi chiều nay.

◊

CÁNH TAY

Tôi đã viết nhiều câu thơ sáo cũ
Nhớ rồi thương cùng trăng lại với sao
Vì trong tôi bao nhiêu điều ấp ủ
Chuyện học hành còn ở tận đâu đâu.

Mãi mong tìm gốc đa nơi bến lạ
Tựa con thuyền neo đậu ước mơ xa
Và một hôm nơi bến bờ ngày nọ
Dựng sào thôi mây nước bỗng chan hòa.

Trời giông bão cánh chim non mỗi một
Chung quanh thôi toàn ó với đại bàng
Gió lại nổi mây vần đen kịt kịt
Mặt trời người quét sạch áng mây tan.

Tôi nhấp nhường ở bên bờ vực thẳm
Cánh tay người nâng đỡ bước chân tôi
Khi vững bước, người nhìn tôi căn dặn:
“Té xong rồi đứng dậy chỉ đau thôi”.⁽¹⁾

-

(1) “Té xong rồi đứng dậy mới thấy đau” - Thành ngữ Trung Hoa trong một cuốn sách mà tôi không thể nhớ hoặc cũng có thể là lời của tác giả cuốn sách đó.

◊

NƯỚC SÔI

Trời mưa ướt áo ướt mái đầu

Người mang tâm thể gởi vào đâu.
Gởi vào gáo nước sôi lạnh lẽo
Tạt vào người tái vết đau.

◊◊◊

ĐÔI LỜI VỚI THƠ

Có người!
Phòng riêng máy lạnh ngồi vơ vẩn
Ngậm bút buồn tình nhớ lơ mơ
Viết bậy mấy dòng thương với nhớ
Thế rồi hô hoán: đó là thơ!

Có người mũ cao áo đẹp
Rồi lấy thơ làm trang sức
Tập tành đôi câu
Thơ vụt bay đi
Bong bóng xà phòng tan vỡ giữa hư không.

Có người nửa đời luân lạc
Phận người rẻ rúng nước mắt rơi
Nhà nghiêng mái dột
Mưa đêm – chuột chạy – cảm thán một bài
Và vệt sao băng
Lóe sáng giữa bầu trời.

Ai vắng tục, ai mang tính dục vào thơ
Trời cao – đất thấp, tục lụy – thanh cao, đâu là ranh giới?
Thị phi lắm nẻo khổ cho thơ
Có người bảo nhà thơ khổ như chó ⁽¹⁾
Nhưng chó với nhà thơ chẳng cùng đứng trong trời đất sao?

Có người yêu thơ lắm
Phát nguyện một đời sẽ vì thơ
Một hôm dạo phố
Ngẩn ngơ xanh xanh đỏ đỏ tím tím hồng hồng
Và mãi mê áo xanh mắt biếc – “tóc nâu môi trầm” ⁽²⁾
Rồi đánh rơi thơ nơi nắp cống ven đường.

Một đêm trần trở nước mắt nhỏ thành thơ
Người người thầm đọc ướt cả trang thơ
Lời ngợi ca hóa thành nhuận bút
Ở hay nước mắt cũng thành tiền.

Kẻ sĩ làm thơ

Vì đời hay vì mình? ⁽³⁾

-

(1) “Nhà văn An Nam khổ như chó” - Viết Trong Lúc Say - thi nhân Nguyễn Vỹ.

(2) Bài hát “Tóc Nâu Môi Trăm” - nhạc sĩ Quốc Bảo - ca sĩ Mỹ Tâm.

(3) “Vi tiền hay thiết tha” - Kê Ở Miền Xa - nhạc sĩ Trúc Phương - nghệ sĩ Duy Khánh.

◊◊◊◊

VỀ MỘT NGƯỜI I

(*Thương tặng Hồng Vân. Thể hiện: Nghệ sĩ Bích Ngọc*)

Em muốn hỏi điều anh không phải nói
Em tò mò rồi em lại xôn xao
Bởi tình yêu có thật ghen tuông có thật ⁽¹⁾
Lắm nghi ngờ khi tình đã trong nhau.

Em ngọt ngào lời như chim hót
Bờ môi em mật ngọt thơm thơm
Em nũng nịu hôn than còn hôi hôi
Ôm vào lòng dịu mát tận xương thơm.

Em ồn ào biển sóng cồn cào dậy
Anh đắm chìm ngộp thở quá em ơi
Em ngoe nguẩy trời cao thành đất thấp
Tít mắt cười – anh thấp nửa gang tay.

Em cá tính mà tính như cá
Thích tung tăng bơi lội giữa dòng đời
Anh làm nơm chộp em béo ụ
Em uốn mình cạ lấy tay anh.

Em thơm phức bánh còn nóng hôi
Mùi va-ni ngọt đến nôn nao
Cắn một miếng! Ừ thôi! Dành để lại
Anh một đời nhăm nháp mất đi đâu.

Em đòi núi trập trùng sau với trước
Anh mãi mê xuôi lạ với đòi cao
Bước cao thấp câu thơ còn vương vãi
Em ơi em! Chẳng mệt tí nào đâu!

-

(1) “Bởi tình yêu có thật. Vĩnh cửu trong cuộc đời. Bởi ghen tuông có thật. Xuống mồ biết có thôi” - Đừng Nhìn Em Như Thế - Thơ Lê Thị Kim.

◊◊◊◊

VỀ MỘT NGƯỜI II

Tuổi trẻ em mang làn gió mới
Thổi lộng hồn anh nắng cao nguyên
Em mang bóng núi về châu thổ
Đề nặng tình anh những ước nguyện

Nguyện ước này đây những đêm sâu
Trăng vàng Đà Lạt có phai đâu
Đập vỡ không gian mình dựng lại
Một mái nhà duyên, hai mái đầu.

Em đi khắp cả trời non nước
Anh hiểu lòng người với nước non
Không hiểu vì đâu em giận dỗi
Châu thổ sông buồn chẳng muốn trôi.

◦◦◇◦◦

CUỐI TUẦN

Đêm cuối tuần ngày qua mai chưa đến
Gió trở mình rừng lạnh hơi sương
Em có biết hoa rơi ngoài cửa sổ
Một đời người được mấy cuối tuần không?

◦◦◇◦◦

MƯA & NẮNG

(Thể hiện: Nghệ sĩ Lê Hương)

Quê hương tôi nắng vàng đỏ ửng
Mùa mưa về ruộng úng đồng tôi
Đông không có tuyết cảnh lá ngọn
Thu không về vàng lá rụng rơi
Chỉ mưa-nắng hai mùa thương nhớ
Như tình-duyên một cặp chẳng rời.

Tôi tìm một góc mưa rơi
Lấy tay mà hứng một trời nắng nôi
Nắng là nắng của mưa thôi
Mưa rồi lại nắng một lời cho nhau
Nắng mưa hai sợi chỉ màu
Se thành một sợi là câu thơ tình
“Ừ đây chuyện của chúng mình
Em yêu anh đấy... thình lình nắng mưa”.

◊◊◊◊

TỰ SỰ

Tôi muốn viết bài thơ tặng cô Diệu
Viết được gì! Câu chữ tuột đi đâu
Nhớ ngày xưa khi tuổi còn thơ dại
Ánh mắt nhìn cũng viết được vài câu.

Tôi biết yêu thơ năm mười bốn
Lặng lặng nhìn thơ gắm ở trong hoa
Vạch lá biếc sâu con nhìn trời lạ
Sợi tơ trời lỏng lánh khoảng trời xa.

Chợt run sợ khi lòng mình chai sạn
“Thuở ban đầu lưu luyến”⁽¹⁾ hóa khói sương
Mình lên cao hay tuần tuần xuống thấp
Đời thơ mình nắng sớm hóa hoàng hôn?

-

(1) “Cái thuở ban đầu lưu luyến ấy. Ngàn năm hâu dễ mấy ai quên” – Thế Lữ.

◊◊◊◊

Ủ

Ta ủ hồn ta thành men rượu
Chút say nồng có thấm tận tim em
Em thở nhẹ – hơi thu thành băng tuyết
Rượu hồn ta hóa nước lã bên thềm.

◊◊◊◊

TÌNH SAO

Xa nhau vời vợi tình không cách
Gởi một tia nhìn vọng trái tim
Rồi im bật tan vào vũ trụ
Tình say đắm – chìm nẻo cô miên.

◊◊◊◊

CỎ XUÂN

(Thể hiện: Nghệ sĩ Bích Ngọc)

Cỏ xuân ơi có biết anh còn nhớ
Em tinh tang lá hát bên đường

Bước em đến trường anh thường mong đợi
Khẽnh răng cười nhí nhố cỏ xuân thương.

Cỏ có biết chiều mưa anh cả sợ
Đất bùn đen lem ướt lá cỏ xanh
Và mưa gió cuộc đời ai có tưởng
Nhưng đêm về cỏ vẫn học Anh vẫn.

Cỏ đi dạy, cho anh nhờ chuyện nhé
Dạy cho anh những cách khẽnh răng cười
Vì trong mơ anh thường trông thấy cỏ
Khẽnh răng cười và lá cỏ trên môi.

Anh ghét cỏ vì thường hay núng nẩy
Lá cỏ gai cắt buốt tận đáy lòng
Từ hôm cuối khi anh về ngõ nhỏ
Vết cắt còn chảy giọt nhớ, yêu, mong.

◊◊◊

NHU' SỢI CHỈ HỒNG

Ta về giữ áo
Bụi trần tung bay
Mịt mù đã thoai
Chuyện cũ tro tàn
Nhớ thuở hồng hoang
Tùng đàn người vượn
Trời đen nước cợn
Hang đá âm u
Ánh lửa tù mù
Tiếng tru sói vọng
Tử thần nép bóng
Lưỡi hái vươn ra
Lập lòe thép ma
Người người sợ hãi
Năm co xếp lại
Tám da đắp chung
Đêm xuống buông chùng
Từ trong hơi thở
Hơi ẩm tình thâm
Như sợi chỉ hồng
Dài hàng thiên kỷ
Qua bao mộng寐
Mấy cuộc bể dâu

Đến tận bây giờ
Còn bao nhiêu đoạn?

◊

NHÀ GIÁO

Nhà giáo là vinh quang
Nào ai được vinh vang
Nhưng trong bao tục lụy
Nửa chữ cũng là thầy
Kiến thức là vô tận
Đâu nói chuyện vui đây
Tình người lưu hậu thế
Há cần vinh vang sao?
Và tượng vàng bia đá
Không cần đao búa to
Trời ngang một ngọn lửa
Cháy mãi mấy ngàn năm
Một cuộc tình vụn nhỏ
Yêu người bởi trái tim.

Xé đôi lòe tia chớp
Chém một vạch ngang trời
Thị phi công bình luận
Người đời sẽ biết thôi.

Trời ngang một ngọn lửa
Cháy mãi mấy ngàn năm...

◊

NGƯỜI ĐI

Che nón ngang trời mưa đổ lệ
Người đi biệt có trở về?
Nào ai biết được – rằng tạm biệt
Hay lần này nữa – mãi phân ly!

◊

PHỐ NHỎ I

Phố nhỏ em thương ngày kỷ niệm
Nhà em anh biết rõ mười mười
Ngày em đi học anh nhìn lên

Em biết... mà thôi, tối mỉm cười.

Phố nhỏ thương anh từ thuở bé
Tình trong đôi mắt tỏ trong veo
Anh có yêu em thì gượng đã
Em còn bé lắm để anh theo.

Phố nhỏ ngày xưa bài hát nọ
“Hồng Hồng Tuyết Tuyết chưa biết chi” ⁽¹⁾
Ngày em vụt lớn thành thiếu nữ
Anh đã đi rồi anh đã đi.

Phố nhỏ đêm về đèn heo hắt
Em ngồi đan áo để mà đan
Tay em vụng dại từng đường chỉ
Khâu lại khoảng trời em xa anh.

-

(1) “Hồng Hồng Tuyết Tuyết. Mới ngày nào chưa biết cái chi chi” – Gặp lại cô đầu cũ – Dương Khuê.

◊◊◊◊

PHỐ NHỎ II

(*Thương tặng Bích Phương. Thể hiện: Nghệ sĩ Lê Hương*)

Người đi phố nhỏ buồn không nói
Em bệnh nằm thương ở chốn này
Ai mang nước đến cho em uống
Ai vỗ về em những phút giây.

Phố nhỏ người mang dầu cò riêu
Mang cả tình em ở gót chân
Anh ơi em giận mà không nói
Nói để làm gì hả hời anh!

Phố nhỏ đã mang trời trở lạnh
Lạnh lùng một khoảnh lá vèo rơi
Mang mang một khoảng trời trong trẻo
Ngửa mặt em tìm bóng anh ơi!

Phố nhỏ mong anh ngày trở lại
Lầu cao gió lộng bóng cây si
Anh ơi chẳng lẽ là hoài niệm
Em là con gái cũng cuồng si?

Anh ơi phố nhỏ trời mưa xuống
Bong bóng tan theo một cuộc tình

Xòe tay ướt cả trời kỷ niệm
Đàn mưa từng giọt nặng buồn tênh.

◊◊◊◊

EM ĐỨNG CHO ANH CHỤP TẮM HÌNH

(Thể hiện: Nghệ sĩ Lê Hương)

Em đứng cho anh chụp tấm hình
Mấy đường cong vọn rõ và xinh
Cây nghiêng bóng rủ em ngồi xuống
Lá vuốt chân em để tỏ tình.

Nhoèn miệng cười duyên em bỗng nói:
“Anh ơi sao đứng quá gần em?”
Em ạ! Em là nam châm đỏ
Từ trường gợn hút ở quanh em.

Hoa lá giao nhau bỗng dạt dào
Em cười mắt liếc sắc như dao
Tay anh run khẽ đèn chớp lóe
Khoảnh khắc tưởng chừng bốn vạn năm
Khoảnh khắc tưởng chừng bốn vạn năm
“Hình trong giây lát mà thành xuân thu!”⁽¹⁾

Em ơi khoảnh khắc thành kỷ niệm
Chụp hình anh chỉ chụp hình thôi
Hình em đã chụp trong tâm não
Rửa ở đáy lòng chẳng pha phôi.

-

(1) “Lòng ta chôn một khối tình. Tình trong giây phút mà thành thiên thu” – Tình tuyệt vọng – Khái Hưng.

◊◊◊◊

HẸN EM CHỤP HÌNH LẦN NỮA

Anh tìm em không gặp
Hãy điện lại cho anh
Hẹn chụp thêm tấm hình
Nghệ sĩ tiền là rác
Cột ở tấm thịnh tình.

Hình em một năm qua
Tâm trí anh chẳng nhòa
Nhưng mà anh muốn có
Thêm một nét em cười

Em đẹp vô bến bờ
Và tập thơ anh đợi
Nụ cười để thắm hoa.
Và ngăn tim không đầy
Biết bao nhiêu cho vừa.

Anh gửi em bản thảo
Không có khuất tất gì
Thơ cùng anh trong trẻo
Tin anh một lần đi
Sau... nghỉ ngơi chẳng muộn
Em có mất điều chi!

Số điện thoại của anh
Em nghe rồi chứ hỉ!
Không kể lễ thêm dài
Yêu em ư? Không biết
Giờ biết đợi từng giây
Gấp lắm rồi em ơi!
Gấp!

oo◇oo

LỜI CA EM HÁT

Tiếng hát em mang cả tấm lòng
Và vút tình anh tận tầng không
Lùi nhịp thời gian anh vời lại
Cho tuổi bằng em để nhớ mong.

Anh cảm lời ca em khi đã
Thầm thương trộm nhớ một người kia
Tự hỏi trời duyên sao trêu ghẹo
Sao em không hát sớm hơn đi?

Anh muốn lời ca em gần lại
Trời riêng một buổi ka-rao-kê
Em cho anh cả trời thương nhớ
Một mình em hát để anh mê
Em ạ bây giờ anh lại hỏi
Lời ca thoáng chốc cũng bay đi.

Em ơi gói trọn lời ca lại
Trộn với tình anh một thuở nào
Mười năm sau gặp mình mở lại
Tiếng hát em còn xao xuyến xao!

◊

ƯỚC GÌ

Ước gì ta là đóa hoa hồng
Được môi nàng êm ái nhẹ hôn
Ước gì ta là con chim nhỏ
Đến bên nàng khẽ hít véo von.

◊

HƯ' THỰC

Người đi mật ngọt hơn lời nói
Yêu điệu không còn tuổi tác đâu
Xinh xinh tà áo trong tà áo
Chập chờn mê mộng cõi nào đâu.

Theo theo lối nhỏ người nho nhỏ
Khoảnh khắc tan trường bước Anh vẫn
Không không sắc sắc người ảo ảnh
Tuổi tác không còn ở bước chân.

Hư hư thực thực người rơi xuống
Cõi trần bỗng một nàng-cô tiên
Sân trường vắng lặng mà không vắng
Thình thình trống đập ở trong tim.

Hoa hoa nắng tỏa hoa màu mắt
Mắt tỏa màu hoa áo lụa dài
Trang trang nghiêm nghiêm mà thương lạ
Động động trong lòng cánh hoa bay.

◊

SAY

Nghiêng hồ cạn chén quên thân phận
Uớt đắm hồn ta giọt rượu nồng
Hơi men say động ngưng thành khói
Vẩn vút còn vương chút bụi hồng.

◊

THEN

Thăm lặng yêu em tự thuở nào
Nụ cười ánh mắt chẳng dám trao
Em đi gót nhẹ nhìn len lén
Xa rồi mới dám nói thăm yêu.

◦◦◇◦◦

UỐNG RƯỢU VỚI THẦY THƯ VÀ THẦY CỐN

Trời mưa không ướt áo
Thầy Thư và thầy Cốn
A-lô mình nhậu “hông”?
Giữa cỏi đời phơn phởn
Mời nhậu “bắt” từ đây
Trong chiếc bàn ba người
Tình không là tuổi tác
Chuyện trên trời dưới đất
Ở trong ly rượu đầy.

Thầy nuôi cá ba sa
Em “nuôi” tình mới lạ
Cũng là “nuôi” đấy thôi
Nhưng thầy ơi khôn nổi
Cá không giống như người
Thầy bỗng cười ha hả
Tuổi nhỏ nên học hành
Tình như bóng mây nhanh
Em cười buồn chợt hỏi:
“Thầy đã từng yêu chưa?”

Uống thêm ly này nữa
Bia bọt như thủy triều
Nổi nhớ thêm sóng trào
Chuyện tình không bến đỗ
Thầy nói cười rôm rả
Chuyện đời và chuyện người
Qua mấy thuở chông chênh
Giữa dòng đời xuôi ngược
Không có gì tuyệt đối
Công bằng không nên hỏi
Lòng thành đối đãi nhau
Chân thành trong biển ảo
Là qua mọi thác ghềnh.
Con gái như là chim
Chỉ đậu nhánh bình yên

Đừng có mang súng bắn
Hay nhốt ở trong lồng
Quen hơi bàn tay ấm
Nó sẽ tựa nằm im.

Thầy Thư mở trung tâm
Vàng trán lại thêm nhãn
Tay thầy cầm ly rượu
Bỗng buông chùng đem xuống
Bằng A rồi bằng B
Rồi như mối tơ vò
Cuốn theo nhịp thị trường
Đồng tiền trôi theo mãi
Sẽ trôi vào tay ai
Mong thầy được “chút ít”
Bình sữa con đang đợi
“Chút ít” đó của thầy.

Trong chiếc bàn ba người
Tình không là tuổi tác.

◊◊◊◊

KHÚC QUANH

(Thể hiện: Nghệ sĩ Ngô Đình Long)

Mười năm khổ luyện làm người
Lòng thành có chạm đến trời mây không
Đời người một khúc quanh sông
Côn trùng rả rích chạnh lòng đêm khuya!

◊◊◊◊

MONG MANH

Mong manh áo lụa mờ sương khói
Một dáng thu về đọng nét hoa
Tóc thề buông lỏng bờ vai nhỏ
Anh đào thắm đượm ý thiết tha.

Yêu điệu người đi dưới nắng tà
Một trời thơ mộng thoáng bay qua
Rằng mây xin ước làm ngọn cỏ
Vướng lấy chân người ướm gót hoa.

◊

TẮM THÁC

Đất nghèo sinh hào kiệt
Khí phách ở năm châu
Ruộng đồng sinh bảo ngọc
Lúa ngậm sữa dòng dòng.

Ngựa hồng còn rong ruổi
Cuối đất với cùng trời
Xuân thu bao nhiêu độ
Cỏ xanh úa lại tàn
Trời tạnh bóng mây quang
Người đời không quên lãng
Bạch mã của Đường Tăng
Cúc cung và tận tụy
Thiên lý vượt dặm ngàn
Công thành hơn Đại Thánh
Vì mấy thuở lênh đèn.

Thác tuôn ngàn nước xuống
Tắm gội trong nhọc nhằn
“Mười năm mài gậy sắt
Kim sẽ tự nhiên thành”.⁽¹⁾

-

(1) Thoát nghĩa từ: “Thập niên ma nhất kiếm. Công đao tự nhiên thành”.

◊

ĐƯỜNG VỀ

Đường về
Gió lộng!
Lặng nhìn em khẽ nói
Em có mến anh không?
Cúi đầu em e thẹn
Má tươi chợt ửng hồng

Đường về
Gió lộng!
Gió ơi đừng thổi
Kéo đau áo nàng
Lạnh thêm người ngọc

Đường về
Gió lộng!

Em đi yêu điếu
Run run anh bước
Nửa muốn theo em
Khắp vòng trời đất
Nửa muốn về nhà
Mộng mơ
Hình bóng
Xa vời...

◦◦◇◦◦

CẢM TÁC ĐẶNG DUNG

(Thể hiện: Nghệ sĩ Lê Hương và Ngô Đình Long)

Tôi có đọc bài thơ thuở ngày còn đi học
Bao nhiêu năm sau còn nhớ lại
Và cảm tác trong bài “Đất nước tôi”
Đặng Dung người ấy
Tia nắng cuối cùng của hào khí Đông A
Vào cuối buổi hoàng hôn của họ Trần.

Đặng Dung ơi những lời người nói
Không hề lên gân
Không hề thù hận
Không cao bồi trong lưỡi đao ngọn kiếm
Không mang tình yêu đất nước ra mà tô vẽ
Mà tràn đầy khí phách lẫn tình yêu
Của một đấng nam nhi
Tâm sự miên man giữa thời tao loạn
Đất nước chúng ta qua muôn ngàn cuộc chinh chiến
Là lửa thử vàng cho những tấm lòng son
Đặng Dung người là một
Trong muôn triệu tấm lòng.

Người đời thường cúi lạy những vĩ nhân
Dựng tượng đài truyền qua thiên cổ
Nhưng nào có hay
Máu, nước mắt và những nỗi bất hạnh
Của những người như Đặng Dung
Mới xây nên tượng đài
Mới trường tồn cùng non sông nước Việt
Mọi sự sánh so đều khập khiễng
Và không có ai
Mang chuyện thành bại luận anh hùng.

Tôi lớn lên khi vừa biết yêu

Biết được chuyện người là vô tận
Biết được điều đúng sai qua từng trang vở
Biết được nỗi đời trong bão tố phong ba
Biết được bài ca không quên ⁽¹⁾ về những anh hùng
Thì nắm xương tàn của Đặng Dung
Đã vụn rơi nơi đất khách quê người
Ơi! Xin đừng mang bài thơ người để lại
Ra mà bình phẩm với ngợi khen
Vì đó là lời gọi của thiên thu.

Nguyên tác tắm lòng trong dòng nước lạnh
Đặng Dung ơi!
Người mất đi khi đầu còn chưa bạc
Sự nghiệp còn dở dang
Đất nước còn bóng giặc
Để lại cho đời chỉ có một bài thơ
Niềm u uất đáy sông còn tức tưởi
Nghẹn ngào cho những kẻ về sau
Đất nước đến một ngày tan bóng giặc
Hương hồn người xin trở lại quê hương
Mà thanh thoi rong ruổi
Trong mệnh mang trời đất thuở thái bình.

-

(1) Bài ca không quên – nhạc sỹ Phạm Minh Tuấn.

◊◊◊

THƯƠNG NGUYỄN DU

Gió tung rách nát lòng thi sĩ
Muôn mảnh hồn bay lạc bốn phương
Rải đầy khắp cả nhân gian thế
Che chở cùng ai kiếp đoạn trường.

◊◊◊

GIỌNG CƯỜI HÀO SÁNG

(Thể hiện: NSUT Hồng Vân)

Người vốn sinh trong thời lửa đạn
Gan góc đã từng chuyện cón con
Bàn tay đã chụp ba lần đạn
Chân đạp sông hồ với núi non.

Thấp ngọn đèn khuya ngời kể lại
Kể tận đêm dài đến sáng đêm

Sợ chỉ luôn qua bao nhiêu chuyện
Câu chuyện của người vượt ánh sao.

Chuyện kể ngày xưa thôi đừng kể
Hào quang muôn trượng có phai đâu
Giọng cười hào sảng tươi như ngói
Mà ánh mắt nhìn lại bề sâu
Những điều từng trải trong nhân thế
Thâm tình trong ngực máu hồng reo.

Không dung ai dễ mà ngưỡng vọng
Ráng chiều chưa ngả bóng tướng quân
Tinh nguyên ánh thép trong màu áo
Chớp rạng mây cao với đất bằng.

◦◦◇◦◦

BẠN TÔI

(Tặng bạn Minh Phụng).

Bạn tôi ốm yếu như là sậy
Đêm thắp đèn về vẫn học khuya
Tôi học bạn tôi nhiều thứ lắm
Lúc nào rộng rãi lúc chi li.

Bạn tôi tiết kiệm từng xu lẻ
Mãi đãi tôi ăn chẳng tiếc gì
Này ồi, này me, này đủ thứ
Một lần nhớ mãi quán “Phai Phô”.

Bạn tôi ít nói mà duyên lạ
Lúc cười mát như vại nước trong
Bạn tôi lớn đầy ngây thơ lắm
Tôi nói cái gì bạn cũng tin
Lắm lúc tôi hay đùa gạt bạn
Bạn tin sái cổ, mắt tròn xoe.

Bạn ơi! Tôi biết ngày xa cách
Bạn vẫn không ngờ cứ đùa vui
Trời mưa nước mắt tôi rơi xuống
Nhớ lòng khi trông thấy bạn cười.

Bao năm tôi trở lại quê hương
Bóng nhỏ đêm khuya lạnh dọc đường
Ngày hội lòng tôi tuôn rộn rã
Thiếp mừng vui bạn được yêu thương.

◡◡◡◡◡◡

“DA HUƠU CHẤM CƠM”

Có một người rong ruổi trong trang web
Tìm “da hươu” để kết bạn nọ kia
Thế giới ảo mà đi tìm tình thật
Tình thật kia có thành ảo lại không?

“Da hươu chấm với cơm” ⁽¹⁾ thành món gì nhỉ!
Có no lòng trong những buổi giao thời?
Khi chữ “a” còn “còng” ⁽²⁾ lưng xuống kiếm
Tình với tiền sao có được cả đôi
Còn chữ “i” thì lại mèo mè “meo” ⁽³⁾
Lười biếng nằm trong góc web cô đơn. ⁽⁵⁾

Trong chít “chát” ⁽⁴⁾ chàng trai thành thiếu nữ
Để hớp hồn thiếu nữ hóa thân trai
Tạo hóa vội vàng đi lánh nạn!
Và viễn vông sẽ trở lại thăng hoa.

Một lần thêm, tôi đi kiếm món “da hươu”
Lạc lối trong muôn ngàn nẻo thực hư
Không gian bỗng như ngừng tụ lại
Bỗng lại thêm... mềm mại cánh tay em! ⁽⁵⁾

-

(1) Trang web Yahoo! “<http://www.yahoo.com>”. Tôi đã nghe một người khác nói đến cụm từ “Da hươu chấm cơm”.

(2) Ký tự @.

(3) Email: thư điện tử.

(4) Chat (tiếng Anh): tán gẫu trên mạng máy tính toàn cầu (internet).

(5) Từ bài hát “Email Tình Yêu” của nhạc sĩ Trần Minh Phi được thể hiện bởi ca sĩ Đan Trường có những câu “Những trang web hôm nào giữa cô đơn. Triệu thông tin vẫn nghe lạc loài. Thêm một mùi hơi ẩm người”.

◡◡◡◡◡◡

PHƯỢNG BUỒN

(*Thương tặng bài hát Phượng Hồng. Thể hiện: Nghệ sĩ Ngô Đình Long*)

Phượng đã tàn rồi thôi đã hết
Xác xơ lá úa rụng sân trường
Cơn gió chiều nay sao lạnh quá!
Lạnh buồn thêm gợn nỗi cô đơn.

Anh nhớ khi phượng còn đỏ thắm
Cùng em góp nhặt cánh hoa rơi
Em bảo: “Mình xếp thành bướm bướm
Ước gì cánh bướm được bay khơi”

Anh đứng mơ màng dưới gốc cây
Ngắm nhìn hoa rụng với mây bay
Quên cả lời em, quên cánh bướm
Em giận hờn anh bỏ đi ngay

Anh vội vàng theo và năn nỉ
Em nhìn anh âu yếm thiết tha
Anh thấy lòng mình sao yêu quá
Nụ cười ánh mắt nở như hoa.

Giờ đây phượng chỉ còn đôi lá
Rụng dần theo ngày tháng xa xôi
Thu lại đến và thu lại đến
Vàng úa lòng anh hết cả rồi.

◦◦◇◦◦

Last updated May 2017